

Ipartörténeti szilánkok, érdekes vagy elfelejtett történetek a magyar vegyipar két évszázados történetéből V.

Szerkeszti: SZEKERES GÁBOR

Anekdóták, érdekes történetek a magyar vegyiparból és néhány híres vezetőjéről

Nagy emberek kis történetei*

Kecsketúró a kurátornak

Kiss A. Sándor kollégánk juttatta el szerkesztőségünknek az alábbi történetet *Polinszky Karcsiról*, aki – hogy rohan az idő – már 6 éve nincs közöttünk.

1949-ben a főleg szakértetségizettek (idősebb) hallgatók a tanév kezdése előtt be voltak hívva az egyetemi bútorok elrendezésére (behordására). A menzán állnak sorban, amikor *Polinszky* sortban, soron kívül akart menni az ebédért. Egy idősebb gólya utánament, nyakon ragadta, kecsketúrót adva neki, ripakodott rá: Állsz be mindjárt a sor végére! – Mit tehetett más a „megszeppent” kurátor, eloldalgott a sor végére. – Másnap az évnyitót *Polinszky* kurátori talárban tartotta. Most meg a gólya szeppent meg, hogy ő ezt a „fejest” utasította rendre kecsketúróval. *Polcsi* jó humorú lévén nem csinált problémát, sőt maga nevelt rajta a legjobban.

A „gyerekképű” miniszterhelyettes nem éppen protokollszerű fogadása

A történet hasonló az előzőhöz és a tavalyi 8–9. számunkban ünnepelt kollégánkról szól még fiatal, az akkori jelzőként „kölyökképű” miniszterhelyettes korából. *Sz. Gy.* nek az volt a kedves szokása, hogy hivatalos látogatásain sohasem a protokollbejáratot használta, ahol a népes fogadóbizottság fogadta, hanem egy mellékbejáraton a fogadóbizottság mögé került. Így volt ez egy neves gumigyárnál végbement látogatásnál is, ahol az lenni szokott, még az utolsó simításokat végezték a látogatás kitűzött időpontjában, különösen az oldalbejárat környékén. Itt kívánt belépni hősünk, de erős ellenállásba ütközött a munkát végző tisztasági szakközeg (akkori nevén takarítónő) részéről. „Nem látja, hogy most mostam fel a követ? Még összejárja, amíg a miniszterhelyettes jön.” „Én vagyok a miniszterhelyettes” – hangzott a bizonytalan válasz. „Maga? Ne mesélje ezt nekem, úgy sem hiszem el. Helyette inkább forduljon meg és menjen ide-oda”. Azután a dolgok helyére kerültek, és ahogy a hírben szerepel, a látogatás szívélyes légkörben megtörtént.

Sz. G.

* Ezek tulajdonképpen „vándortémák”, amelyek azokról maradtak fenn, akiket nagyon tisztelnek és szeretnek.

Közel fél évszázad (1959–2000)

Szekeres Gábor (1924–2010) kezdő vegyészmérnökként az Ácsi Cukorgyárban, majd az Egyesült Vegyiművekben dolgozott, ahonnan termelési osztályvezetőként a Nehézipari Minisztériumba került. Itt 1990-es nyugdíjba vonulásáig a magyar vegyipar szürke eminenciása volt. 1964-től a Műegyetem is oktatótt.

Az 1950-es évek elejétől – termete okán is – az Egyesület oszlopos tagja; volt egyesületi szervezőtitkár, főtitkár-helyettes és IB-tag is. 1959-től 2000-ig a Magyar Kémikusok Lapja felelős szerkesztője, és haláláig a lap szerkesztőbizottságának aktív, illetve tiszteletbeli örökös elnöke. Nagy idők nagy és széles körben elismert tudósítója, ismeretterjesztője volt. Nem csupán ipari, hanem a szerzőknek nemzetközi ismertséget (és a lapnak idézetséget) is hozó tudományos közleményeket jelentetett meg. Ipari és tudományos sorozatokat indított és szerkesztett. Negyven körüli közleményt maga vagy társszerzővel közösen írt. Megkövetelte a tömör, szélesebb körben is érthető és szép magyarsággal írt közleményeket. Igényességét és a lap iránt érzett féltő szeretetét az évtizedek alatt sokan megtapasztalhattuk. Élete végén is tele volt elképzelésekkel.

Rácz László

A szerkesztőbizottság elnöke, Szépvölgyi János (balra) és három felelős szerkesztő: Szekeres Gábor, Kiss Tamás és Rácz László

■ A „Nagy emberek kis történetei” sorozatból idézett két epizódon kívül azt a cikket olvashatják újra, amelyben Szekeres Gábor Szabadváry Ferencsel vázolta a Magyar Vegyészeti Múzeum terveit.